

S a mázolókat nézve ott,
festményt láttam, — a Holnapot:
A hidon túl végtelen táblán
fehér vattát vet a gyapot,

a hidon át meg hosszú sorban,
— betonon, nem úgy, mint rég, por-
ban —
a gazdag nyár bő termésével
nagy, zászlós autók sora surran.

A szekéren meg borzas hajú,
barna bőrű és víg dalú
fiatalok robognak; rájuk
vár víg vásárral Újfalú.

II.

Közben, mint tengeren dagály,
hátára kapott fel az ár,
s meghintáztatott; két felől
kikacagott a part, a táj,

a búzatábla és a rét.
A Berettyó meg erejét
úgy fitogtatta, mint ki hallja
már a Tisza üzenetét.

Hallhatja is, hisz hol halom
csücsül amott, jobboldalon,
ott torkollik majd a csatorna;
s ahogy messze a Volga s Don

egymásra lelt — a példakép, —
nálunk is úgy lesz, azonképp;
a két folyó vizének útját
egyengeti már munka, gép.

III.

A parttól a pajtás-sereg
most víg vágóban elered;
így futnak majd a csatornától
is szét az éltető erek.

S ha kincset ontja már a nyár,
a csatornán egy szép uszály
meglengeti a lobogóját,
a vontató meg feldudál.

Lehet, hogy épp ez a gyerek
tart majd egy kormánykereket,
ki most a híd lábánál állva
papírcsónakot ereget.

MAGYAR V. LÁSZLÓ

Szerelmesek nyomában

Az ajtó nyílik... villanásnyi kép:
a néni varr, miként ha film pereg...
mesélő nagymama... apró gyerek...
a fényben árny feszül — s a lány kilép.

— Végző diák. Most lángholó az arca:
komolykodón az érkező elé lép...
s tán félszegek — már egyikük se félénk
és éhesen csap ajk a lázas ajkra.

Sétálni mennek... búvik kéz a kézbe...
a földre simul már a lány sugár:
a sárga mécs — a hold — az égre téve.

Köröttük: forr az utca, szinte harsog,
szemközt velük: a gondok és a harcok,
szívükben: zeng az édes ifjúság!